

27 Αυγούστου 1922: «Η Σμύρνη μάνα καίγεται»...

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

27 Αυγούστου 1922 (8 Σεπτεμβρίου 1922 με το νέο ημερολόγιο) τα τελευταία ελληνικά τμήματα εγκαταλείπουν τη Σμύρνη. Στις 11:00 περίπου, ηεμπροσθοφυλακή του τουρκικού ιππικού, ένα τμήμα 400 ατάκτων ιππέων, εισέρχεται στην πόλη.

Λίγες ώρες αργότερα οι δυνάμεις ενισχύονται από μια μεραρχία πεζικού υπό την διοίκηση του αρχηγού της 1ης τουρκικής στρατιάς Νουρεντίν πασά

Οι Τούρκοι πυρπολούν την πόλη και προβαίνουν σε σφαγές του ελληνικού πληθυσμού της. Μεταξύ των σφαγιασθέντων είναι και ο Μητροπολίτης Σμύρνης Χρυσόστομος.

Η πυρκαγιά θα συνεχιστεί έως τις 3 Σεπτεμβρίου, μεταβάλλοντας την πόλη σε σωρό ερειπίων.

Οι Τούρκοι μπαίνουν στην Σμύρνη

Το τι ακολούθησε το περιγράφουν με τις εξαιρετικές τους πένες τρεις συγγραφείς -

δύο ξένοι και η Διδώ Σωτηρίου- κι ένας διπλωμάτης.

Το “Παρίσι της Μέσης Ανατολής” καταστράφηκε από τις ορδές των βαρβάρων του Κεμάλ...

Η κεμαλική τουρκική δημοκρατία “γεννιόταν” με τον μοναδικό τρόπο που θα μπορούσε να “γεννηθεί”: με φρίκη και αίμα.Κι όπως γεννήθηκε έτσι συνεχίζει να πορεύεται στην περιοχή.Είτε με κεμαλιστές,είτε με ισλαμιστές...

Η “Γκιαούρ Ιζμίρ” καίγεται...

Στην απερίγραπτη σύγχυση και στον τρόμο που ήδη επικρατούσε είχε τώρα προστεθεί και η φρίκη της πυρκαγιάς που θρασομανούσε, μιας πυρκαγιάς που κατέτρωγε τα πάντα στο περάσμά της. Η Γκιαούρ Ιζμίρ, η «άπιστη» Σμύρνη, όπως την αποκαλούσαν οι Τούρκοι, ήταν καταδικασμένη.

Πριν και ύστερα από την κατάληψη, οι κάτοικοι της πόλης συσσωρεύονταν στη μακριά προκυμαία εκλιπαρώντας να επιβιβαστούν σε οποιοδήποτε πλεούμενο μπορούσε και ήθελε να τους πάρει.

Όμως, με την πόλη αγκαλιασμένη από τις φλόγες, η προκυμαία είχε πλημμυρίσει απ’ όλους όσοι είχαν μοναδική τους ελπίδα τη φυγή.

Είναι αδύνατον να αναφερθούν ακριβείς αριθμοί αναφορικά με την καταστροφή της Σμύρνης, αλλά, διασταυρώνοντας τις πληροφορίες της μιας Αρχής με αυτές των άλλων, υπολογίζεται ότι περίπου 100.000 άτομα σφαγιάστηκαν, 280.000 είχαν συνωστισθεί στην προκυμαία ικετεύοντας για τη σωτηρία τους

και 160.000 ακόμα εκτοπίστηκαν από τους Τούρκους στο εσωτερικό για να μην ξαναφανούν ποτέ.

Οι λεπτομέρειες πάνω σ’ αυτά είναι τόσο πολλές, ώστε κάθε περιγραφή θα ήταν ατελής. Είναι ένας πίνακας πολύ μεγάλος και πολύ φρικτός για να τον ζωγραφίσει κανείς.

Οι μαθήτριες του Αμερικανικού Κολεγιακού Ινστιτούτου κι εκείνες της Αρμενικής Σχολής Θηλέων, που βρισκόταν απέναντι, έπεσαν στα χέρια των Τούρκων.

Μαζί τους βρίσκονταν 1.300 πρόσφυγες, που είχαν καταφύγει στα κτίρια του κολεγίου.

Είναι πολύ οδυνηρό να αναλογίζεται κανείς την τύχη αυτών των κοριτσιών, που εκπαιδεύονταν σ’ ένα αμερικανικό ίδρυμα σύμφωνα με τα αμερικανικά ιδανικά

και τον αμερικανικό τρόπο σκέψης και βρέθηκαν στο έλεος ανθρώπων ανελήπτων,

που συνδύαζαν τη θηριωδία του Μογγόλου με την πανούργα σκληρότητα της κατώτερης ανατολίτικης κάστας.